

Poškozování cizích práv

Podávání lživých informací Policii ČR sice může za splnění dalších podmínek zakládat trestní postih pachatele takového jednání například pro trestné činy křivého obvinění podle § 174 tr. zák., křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 tr. zák., ve speciálních případech pak rovněž trestných činů křivého tlumočení podle § 175a tr. zák., případně padělání a vystavování nepravdivých lékařských zpráv, posudků a nálezů podle § 175b tr. zák., avšak ze samotné sankcionovatelnosti tohoto jednání nelze mechanicky dovozovat právo Policie ČR na to, aby jí byly poskytovány výhradně pravdivé informace.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1484/2007, ze dne 3.1.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněných T. K., a V. B., proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 11 To 216/2007, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 1 T 42/2006, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušuje usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 11 To 216/2007. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Praze přikazuje, aby věc obviněných T. K. a V. B. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. 1 T 42/2006, byl obviněný T. K. uznán vinným jednak trestným činem pojistného podvodu podle § 250a odst. 1, 3 tr. zák. a jednak trestným činem poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. v jednočinném souběhu, V. B. pak byl uznán vinným jednak pomocí k trestnému činu pojistného podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 250a odst. 1, 3 tr. zák. a jednak trestným činem poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák., kterých se dopustili tím, že společně dne 27. 11. 2004 v katastru obce M. p. B., na silnici zinscenovali dopravní nehodu osobních vozidel tov. zn. OPEL Vectra, a OPEL Kadet, již měli být jako řidiči uvedených vozidel účastni, přičemž přivolaný policejní orgán musel zcela marně činit úkony spojené s šetřením této fingované dopravní nehody, ač mohl konat jiné potřebné úkony k ochraně společnosti a státu, přičemž následně tuto V. B. u pojišťovny K., a. s., oznámil a T. K. prostřednictvím vyplněného a podepsaného formuláře ze dne 8. 12. 2004 u uvedené pojišťovny uplatnil jako pojistnou událost, za niž mu bylo posléze vyplaceno pojistné plnění ve výši 306.917,- Kč.

Za tyto trestné činy byli oba obvinění shodně odsouzeni podle § 250a odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon jim byl oběma podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byli oba obvinění povinni společně a nerozdílně uhradit poškozené K. p., a. s., P., škodu způsobenou trestným činem v částce 306.917,- Kč.

Proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. 1 T 42/2006, podali oba obvinění T. K. a V. B. odvolání, která Krajský soud v Praze usnesením ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 11 To 216/2007, zamítl podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné.

Proti uvedenému usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 11 To 216/2007, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. 1 T 42/2006, podali oba obvinění T. K. a V. B. prostřednictvím společné obhájky JUDr. M. Š. dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť jsou přesvědčeni, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Konkrétně dovolatelé namítli, že se nedopustili žádného protiprávního jednání. Znalecké posudky, které měly soudy k dispozici, nejsou shodné, Ing. S. na místě nehody nebyl, a přesto v závěru svého znaleckého posudku uvedl, že na místě k nehodě nedošlo. Znalec T. na místě nehody byl a dospěl k závěru opačnému, tedy že tak, jak oba obvinění nehodu popsali, mohlo vzniknout i poškození obou vozidel, jak bylo zachyceno fotodokumentací. Soudy však vzaly jako stěžejní znalecký posudek Doc. Š., který bohužel nepochopil energetickou náročnost EES střetu vozidel, kterou je definován rozsah a způsob poškození vozidel, přičemž nezhodnotil správně ani další důležité momenty předmětné dopravní nehody, a proto s ním oba obvinění nesouhlasí. Z těchto důvodů tento znalecký posudek předložil k vyjádření znalci Ing. T. a jeho stanovisko je přiloženo k dovolání a také začleněno do jeho obsahu. Originál tohoto stanoviska předložili dovolatelé již odvolacímu soudu, avšak ten se jím vůbec nezabýval. Rovněž se nezabýval stanoviskem firmy O., která se vyjadřovala k otázce airbagu, jakož i k chování a deformaci hliníkové kapoty Opelu Vectra, přičemž odvolací soud nevzal v úvahu, že hliníková a plechová kapota se chovají odlišně. Ani jeden z rozhodujících soudů neobjasnil, proč neuvěřil znalci Ing. T., nezaobíral se ani řádně EES střetu vozidel, kterým je definován rozsah a způsob poškození vozidel.

V další části svých dovolání dovolatelé namítli, že z jejich strany už vůbec nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu poškození cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák., přičemž poukázali také na názor státního zástupce, který v řízení odvolacím polemizoval s tím, zda vůbec k naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu z jejich strany došlo.

Oba obvinění se tedy domnívají, že závěry soudů obou stupňů jsou nepřesvědčivé a nesprávné, neboť řádně nepřihlédly ke všem zákonným hlediskům určujícím naplnění znaků skutkových podstat daných trestných činů, a to jak po stránce formální, tak i po stránce materiální.

V závěru dovolání obvinění T. K. a V. B. navrhli, aby odvolací soud shledal dovolání důvodným a vydal rozhodnutí, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za použití § 261 tr. ř. se zrušují usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 11 To 216/2007, a rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. 1 T 42/2006, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu Praha-západ přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněných T. K. a V. B. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu do doby rozhodnutí nevyjádřil.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) jako soud odvolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněnými vznesené námitky naplňují jimi tvrzený odvolací důvod, a shledal, že odvolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu se zákonem vymezenými podmínkami.

Obvinění T. K. a V. B. shodně uplatnili odvolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného odvolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku,

tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z uvedeného dovolacího důvodu vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Z těchto důvodů nemohl Nejvyšší soud přihlížet k samotným skutkovým námitkám obviněných týkajícím se odlišného hodnocení důkazů, a to zejména k námitkám, které zpochybňují skutková zjištění ohledně technických a jiných skutečností, k nimž dospěly oba znalecké posudky vyžádané soudem. Z odůvodnění zejména soudu první instance jasně vyplynulo, že se hodnocením znaleckých posudků zabýval velmi důkladně, když situace byla taková, že po vypracování znaleckého posudku znalcem, ustanoveným soudem, si také obhajoba nechala vypracovat znalecký posudek, v němž ovšem znalec dospěl k jiným závěrům zejména ohledně realizace poškození takovým způsobem, jak to popisují oba obvinění. Za této situace pak musel nalézací soud po zrušení svého původního rozsudku ze dne 15. 6. 2005, č. j. 1 T 42/2006-230, usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2006, č. j. 11 To 305/2006-279, ustanovit znalecký ústav ADN – konzult k vypracování revizního znaleckého posudku (zpracovaný ředitelem Doc. Ing. J. Š., CSc.), jehož závěry se následně shodovaly se závěry prvního v trestním řízení ustanoveného znalce Ing. Z. S. a naopak poukázaly na nedostatky znaleckého posudku Ing. J. T., který zpracoval znalecký posudek na žádost obviněných, přičemž tento ústavní znalecký posudek byl po náležitém zhodnocení všech rozhodných okolností (§ 2 odst. 6 tr. ř.), které z těchto posudků vyplývaly, oběma soudy rozhodujícími v této věci vzat za podklad jejich závěrů jako správný. V odůvodnění svého rozhodnutí zejména Okresní soud Praha-západ také náležitě vysvětlil, jaké závěry a z jakých důvodů vyvodil ze všech uvedených znaleckých posudků. S jeho závěry se pak ztotožnil ve svém zamítavém usnesení i odvolací soud. Nejvyšší soud musí konstatovat, že nalézací soud a poté i odvolací soud při hodnocení postupu soudu první instance v rámci řízení o odvolání postupovaly, pokud jde o rozhodné otázky, správně a v tomto směru jim nelze ničeho vytknout. V té souvislosti je třeba dále zdůraznit, že Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkového zjištění soudu prvního stupně, příp. doplněného nebo pozměněného odvolacím soudem, a v návaznosti na tento skutkový stav zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž skutkové zjištění soudu prvního stupně, resp. odvolacího soudu nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. Tento závěr vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř. a přiměřeně i rozhodnutí Ústavního soudu např. ve věcech pod sp. zn. I. ÚS 412/02, III. ÚS 732/02, III. ÚS 282/03, II. ÚS 651/02). V té souvislosti Nejvyšší soud zdůrazňuje, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud, přičemž zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. nález Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 84/94, Sbírka nálezů a usnesení ÚS, sv. 3, č. 34). Takový závěr však s ohledem na obsah obou citovaných rozsudků a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno v Nejvyšším soudem přezkoumaném spisovém materiálu a k němuž se Nejvyšší soud shora ve stručnosti vyjádřil, nelze učinit.

První a jedinou právně relevantní námitkou obvinění zpochybnili právní kvalifikaci jejich jednání jako trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. Trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. spáchá ten, kdo jinému způsobí vážnou újmu na právech tím, že uvede někoho v omyl.

Jak Nejvyšší soud zjistil ze skutkové věty výroku o vině rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. 1 T 42/2006, vyplývá, že oba obvinění T. K. a V. B. měli svým jednáním uvést v omyl policejní orgán, který šetřil údajnou nehodu, ve skutkové větě taktéž popsanou, jež se ve skutečnosti nestala, resp. se stala jinak, než obvinění uvedli, a tím měli způsobit značnou újmu na jejich právech. Konkrétně je oběma obviněným kladeno za vinu, že „... přivolaný policejní orgán musel zcela marně činit úkony spojené s šetřením této fingované dopravní nehody, ač mohl konat jiné potřebné úkony k ochraně společnosti a státu, ...“. Soud první instance k tomu na straně 6 odůvodnění svého rozhodnutí stručně uvedl, že předmětem útoku trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák. mohou být orgány policie, jelikož jsou nositeli práv. Naplnění obligatorních znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu je podmíněno způsobením vážné újmy na právech a podvodným jednáním, spočívajícím v uvedení někoho v omyl nebo využití něčího omylu. Jednání, pro které byla podána obžaloba, zcela jednoznačně má znaky podvodného jednání, neboť obžalovaní uvedli v omyl příslušný policejní orgán tím, že v rozporu se skutečností oznámili dopravní nehodu. Policejní orgány pak byly nuceny provádět šetření na místě spojené s výjezdem dvoučlenné hlídky do M. p. B., čili jde o způsobení vážné újmy, zejména s ohledem na nápad dopravních nehod a z toho vyplývající vytíženost dopravní policie. Odvolací soud na straně 3 odůvodnění svého rozhodnutí pak k námitce obviněných, vznesené v rámci řízení o odvolání, potvrdil právní kvalifikaci soudu nalézacího a již jen poznamenal, že obvinění uvedli v omyl příslušný policejní orgán tím, že v rozporu se skutečností oznámili dopravní nehodu a vyvolali policejní šetření na místě údajné nehody, spojené s výjezdem dvoučlenné hlídky, provádějící ohledání, zakreslení a fotografování havarovaných vozidel a okolí, ačkoli hlídka mohla v té době plnit jiné svěřené úkoly k ochraně společnosti a státu, což jistě lze považovat za způsobení vážné újmy tak, jak předpokládá ustanovení § 209 tr. zák.

S uvedenými právními závěry obou předchozích soudů však nelze souhlasit, protože skutečnost, že hlídka policie, na základě mylných informací obou obviněných vyslaná na místo zinscenované nehody, mohla místo toho plnit jiné (pouze nalézacím soudem zmíněné, avšak blíže nespecifikované) svěřené úkoly k ochraně státu, nelze považovat za způsobení vážné újmy na právech Policie České republiky ve smyslu § 209 tr. zák. V souladu se svou ustálenou judikaturou Nejvyšší soud zdůrazňuje, že tak jako nemůže dojít k vážné újmě na jejich právech, a tím ani k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák. podáním nepravdivého oznámení Policii České republiky (srovnej rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 6. 2006, sp. zn. 15 Tdo 574/2006, publikovaný pod č. [21/2007](#) Sb. rozh. tr.), tak obdobně nemohli obvinění způsobit Policii České republiky (dále jen „Policii ČR“) vážnou újmu na jejich právech tím, že jí oznámí dopravní nehodu, kterou Policie ČR posléze šetří a v rámci tohoto šetření dospěje k závěru, že se dopravní nehoda nestala, resp. se stala jinak než její účastníci předstírali, popř. její zinscenování v rámci tohoto prvotního šetření na místě činu ani nezjistí. Situace je v tomto případě v zásadě stejná jako při podání nepravdivého trestního oznámení, ohledně něhož platí shora uvedená judikatura.

Objektem ustanovení § 209 tr. zák. o trestném činu poškozování cizích práv jsou sice jiná než majetková práva jednotlivce, ale i právnických osob, kolektivních orgánů, případně i práva státu, nicméně primárním předpokladem porušení práva je jeho existence. Ta, s výjimkou práv přirozených, musí být založena nějakým právním aktem, ať již v podobě právní normy (zákon, úmluva), či v podobě individuálního právního aktu (např. soudního rozhodnutí, smlouvy, atp.). V posuzovaném případě měla být porušena práva Policie ČR. Nejvyšší soud však s ohledem na shora uvedené závěry v porovnání se závěry soudů první i druhé instance musí konstatovat, že jejich právní argumentace

dostatečně nekonkretizuje, jaké takové právo Policie ČR mělo být jednáním obviněných T. K. a V. B. porušeno. Částečnou odpověď na tuto otázku lze nalézt ve shora citovaném závěru soudů, že porušení tohoto práva je spatřováno v bránění v řádném výkonu povinností Policie ČR. Nicméně již obecné tvrzení, že právo má spočívat ve výkonu povinností, shledává Nejvyšší soud vnitřně rozporným. V posuzovaném případě sice okresní ani krajský soud neuvedly výslovně, které právo Policie ČR mělo být jednáním obviněného porušeno, nicméně z kontextu odůvodnění lze dovozovat, že se mělo jednat o právo na to, aby nikdo svým jednáním (v tomto případě oznámením dopravní nehody, která se ve skutečnosti nestala) nebránil Policii ČR v plnění jejich dalších povinností, resp. právo na to, aby osoby oznamující dopravní nehody (zpravidla účastníci dopravní nehody) uváděly vždy jen pravdu. Podle Nejvyššího soudu však toto domnělé právo nemá oporu v žádném právním předpise ani jinde. Podávání lživých informací Policii ČR sice může za splnění dalších podmínek zakládat trestní postih pachatele takového jednání například pro trestné činy křivého obvinění podle § 174 tr. zák., křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 tr. zák., ve speciálních případech pak rovněž trestných činů křivého tlumočení podle § 175a tr. zák., případně padělání a vystavování nepravdivých lékařských zpráv, posudků a nálezů podle § 175b tr. zák., avšak ze samotné sankcionovatelnosti tohoto jednání nelze mechanicky dovozovat právo Policie ČR na to, aby jí byly poskytovány výhradně pravdivé informace. Právě prověřování pravdivosti poskytnutých informací patří mezi náplň její činnosti. Ostatně v opačném případě by každý trestný čin podle § 174, § 175, § 175a a § 175b tr. zák. musel být současně posouzen i jako trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 tr. zák. spáchaný v jednočinném souběhu, protože prakticky každé takové jednání má za následek mimo poškození jiných objektů i zmíněný negativní dopad na činnost policejní složky, která je nucena na jeho podkladě vést další šetření. V případě dovolatelů však ani taková situace nenastala, když původní šetření po oznámení předmětné fingované dopravní nehody bylo jedním z podkladů pro toto trestní stíhání obou obviněných, které posléze vedlo k jejich odsouzení v této trestní věci. Nelze tedy dospět k závěru, že by šlo o nějaké „nadbytečné“ šetření, kterým by byla Policie ČR odváděna od svých zákonem vymezených úkolů, a jímž by jí byla způsobena vážná újma na jejích právech, když jejím úkolem je též i odhalování trestných činů a zjišťování jejich pachatelů [srov. § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. [283/1991](#) Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů]. Proto shora zmiňované právní posouzení nepřipadá vůbec v úvahu. Z těchto důvodů je tedy nutno shledat závěry soudů obou stupňů ohledně naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák. shora popsáním jednáním obou obviněných nesprávnými.

Vzhledem k tomu Nejvyšší soud shledal ve smyslu § 265k odst. 1 tr. ř. podaná dovolání obviněných T. K. a V. B. důvodnými, neboť v uvedeném rozsahu byl naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a proto z podnětu těchto dovolání podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 11 To 216/2007. S přihlédnutím k § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto rozhodnutí Nejvyšší soud učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, neboť bylo zřejmé, že vytknuté vady nebylo možno odstranit ve veřejném zasedání.

V novém řízení Krajský soud v Praze znovu projedná odvolání obou obviněných, přičemž bude respektovat ustanovení § 265s odst. 1 tr. ř., podle něhož je vázán právními názory, které byly shora v tomto usnesení vysloveny, a znovu ve věci rozhodne, přičemž napraví pochybení soudu první instance ohledně právní kvalifikace jednání obou obviněných jako trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Při odůvodňování svého rozsudku bude Krajský soud v Praze postupovat důsledně v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., které stanoví, že v odůvodnění rozsudku soud stručně vyloží, které

skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou obviněného, a to včetně obhajoby uplatněné v rámci dovolacího i následného řízení, dále proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Vzhledem k tomu se musí v odůvodnění nového rozsudku vypořádat podstatně podrobněji než dosud i s námitkami obou obviněných uvedených již v původním odvolání proti rozsudku Okresního soudu Praha- západ ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. 1 T 42/2006, včetně připojeného vyjádření znalce Ing. J. T. k ústavnímu posudku znaleckého ústavu ADN – konzult (zpracovaného ředitelem Doc. Ing. J. Š., CSc.) a dalšího odborného vyjádření A., s. r. o., A. d. O., P., které bylo také k tomuto dovolání připojeno a na které také bylo pokazováno v dovolání. V neposlední řadě odvolací soud neopomene respektovat zásadu zákazu změny v neprospěch obviněných (reformationis in peius), neboť právě na základě dovolání obou obviněných T. K. a V. B. došlo ke zrušení rozsudku soudu druhé instance (§ 265s odst. 2 tr. ř.).

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)